

Đứa Con Bất Hiếu

From: huyphuongle <huyphuong37@gmail.com>

To: giangkhuu2002@yahoo.com

Sent: Tue, December 8, 2009 11:03:35PM

Subject: Fwd: XIN TUY NGHI

Xin đề tui nghi ban biên tập LÁ THƯ CÔNG CHÍNH đăng bài tập ghi ĐỨA CON BẤT HIẾU của tôi. Ngoài ra nếu quý vị muốn lấy bài nào trên báo chí của tôi đã đăng để in lại trong tập san của Quý Vị cũng xin hoan hô.

Xin đừng quên ngại.

Huy Phương.

Đọc bài “Đứa con bất hiếu” trên một nhật báo ở Nam Cali gần đây của tác giả Huy Phương, những cảm nghĩ của tác giả cũng là cảm nghĩ của nhiều bạn cao niên, trong đó có tôi và các AH. Xin phổ biến trên LTAH để anh em suy gẫm.

Trong cuộc đời, mình bận rộn về việc học hành, việc xây dựng công danh sự nghiệp, việc “tâm sự học đạo”... rồi mình xao lãng việc thăm hỏi phụng dưỡng ông bà cha mẹ, mình đã phạm tội bất hiếu mà vô tình mình không cảm nhận.

Câu chuyện một anh chàng muốn đi tâm sự để học đạo cao siêu làm người, anh ta đã đi nhiều ngày, nhiều nơi chốn, nhưng không tìm thấy bậc minh sư. Một hôm gặp một ông lão đầu tóc bạc phơ, chổng gậy đi ngược chiều. Anh chàng liền hỏi ông lão chỉ giùm bậc minh sư. Ông lão chỉ cho anh ta hãy đi ngược trở lại thì sẽ gặp vị minh sư, vị ấy ăn mặc rách rưới, hai chân đi đôi dép ngược, đó là vị minh sư anh tìm. Anh đi trở lại và khi về gần đến nhà thì gặp một bà cụ già ăn mặc rách rưới, chân đi đôi dép ngược. Anh ta nhận ra đó là mẹ mình, trông đợi con không về bèn ra đi tìm con.

Anh chàng kia nay mới tỉnh ngộ: Vị minh sư ta đi tìm chính là mẹ ta. Ta đã phạm tội bất hiếu không phụng dưỡng mẹ già mà đi tìm chân lý xa vời không tưởng..

LÊ KHÁC THỊ

Cali – 11/2009

Đứa con bất hiếu

“Mà thương mẹ vẫn thường hay tựa cửa
Bên mâm cơm vắng bóng đứa con về”. (hp)

Người xưa thường nói “Nuôi con mới biết lòng cha mẹ” (“Dưỡng tử phương tri phụ mẫu ân” – La Tiên Sinh), điều đó hẳn là không sai, vì ngày nay, chúng ta cực khổ vì con chừng nào thì nghĩ đến ngày trước, khi chúng ta nhỏ bé, ấu thơ, cha mẹ đã khổ vì ta chừng ấy. Nhưng có điều ngậm ngùi nhất là khi về già, ngẫm lại chúng ta thấy quả chúng ta là những đứa con bất hiếu, vì có những điều chúng ta thường mong đợi nơi con chúng ta hôm nay, chúng ta chưa hề làm cho cha mẹ.

Có phải là chúng ta cảm thấy sung sướng hạnh phúc khi ngày nay dù trên đất Mỹ, con cái chúng ta sống gần gũi trong một tiểu bang, đứa xa nhất cũng một vài giờ xe. Những ngày lễ cuối năm hay khi hữu sự, có đầy đủ con cái trong gia đình về sum họp, cháu chắt đầy nhà, bận rộn nhưng trong lòng thấy hạnh phúc vui tươi. Thế mà ngày xưa, khi đủ lông đủ cánh, tôi như con chim chỉ muốn bay xa, thật xa không muốn về đậu nơi gần tổ cũ. Khi có gia đình rồi lại muốn đi xa hơn nữa. Cha mẹ tôi ở Huế, nhưng tôi lại muốn vào làm việc ở Saigon, quả thật đôi khi cũng vì công vụ, nhưng thật lòng không bao giờ tôi muốn về nơi đó để hôm sớm có cha có mẹ. Như vậy dù mỗi năm một lần trở về viếng thăm cha mẹ già, điều đó đã đủ chưa?

Đối với con, nó cho là đủ, nhưng với sự mong chờ của cha mẹ, hãy còn quá ít.

Tôi biết nỗi cô đơn của những người già trông đợi con, nhưng mỗi đứa con lớn lên đều có đời sống riêng, một mái gia đình riêng và những nỗi lo lắng riêng. Hình ảnh cha mẹ trong lòng mỗi đứa con, đôi khi tưởng như mờ nhạt, nhưng mỗi đứa con dù đã lớn khôn, có gia đình riêng vẫn ở trong lòng của mỗi người cha, mỗi người mẹ rất đậm nét. Thương con rồi còn lo nghĩ đến thế hệ cháu. Chúng có được mặc ấm không? Đi nghỉ hè có được cha mẹ để mát trông chúng khi chúng xuống biển hay khi qua đường không? Hôm nay trời nóng, chúng có uống nhiều nước không? Sáng nay trời lạnh, đến trường chúng có mặc đủ ấm không? Những câu hỏi thường làm cha mẹ chúng bực mình, nhiều khi trả lời gay gắt với chúng ta, và ngày xưa chúng ta cũng đã từng nói như thế với cha mẹ. Ngày xưa khi tôi có dịp về thành phố, nơi cha mẹ đang sinh sống, tôi thường đi theo bạn bè hay đồng nghiệp ở một vài ngày nơi khách sạn bên kia sông, hơn là về nhà cha mẹ ngủ trong cái mùng cũ kỹ, ổ vàng hay ăn một bữa cơm rau dưới ánh đèn lù mù. Tôi biết cha mẹ tôi đã mừng rỡ như thế nào khi nghe tin tôi về nhà, mẹ tôi đã vất vả nấu cho tôi món canh măng hay món cá kho mà tôi vẫn thích từ thuở nhỏ. Khi tôi về trễ, mâm cơm dọn sẵn vẫn còn đầy trong cái “lòng bàn” chờ tôi, nhưng tôi đã ăn no, cũng không buồn dở mâm cơm ra, cầm đũa lên, xuýt xoa trước những món ăn quen thuộc thời thơ ấu cho mẹ tôi vui lòng. Quả thật tôi là đứa con bất hiếu.

Ngày nay mỗi lần thấy một bóng chiếc xe quen quen vào bãi đậu xe, vợ tôi cứ tưởng là có con ghé nhà, điều ấy có khác chi ngày xưa cha tôi vẫn dõi mắt ra đường lộ, nhìn những người khách lạ vừa xuống xe đò, ngỡ là đứa con của mình vừa trở lại quê nhà. Ngày nay theo vận nước, con người nổi trôi đi khắp chân trời góc biển, nhiều gia đình con cái phân tán, đứa ở trời Tây đứa ở phương Đông, dù vật chất dư thừa, nhưng làm sao có được cái ấm cúng, sum vầy, nhất là lúc “tối lửa tắt đèn”.

Ngày xưa, tôi không thích tham dự những ngày giỗ kỵ trong gia đình vẫn thường phải bó buộc giờ giấc, nhưng nếu không có những ngày

giỗ kỵ như thế, khó có dịp gặp lại được đông đủ bà con quyến thuộc. Bây giờ chẳng ai còn cho những ngày giỗ tổ tiên là quan trọng, nhiều lắm là dành cho cha mẹ, còn như lên cao hơn đến ông bà thì ít ai còn nghĩ đến. Tôi biết một ông cụ ngày xưa giữ đến chức Tuần Vũ, có đến năm bà, mỗi bà trung bình có năm đến bảy con, tổng cộng ông có đến ba mươi người con, nếu không có những ngày giỗ kỵ, sum họp gia đình nghiêm ngặt, thì đến anh em ruột cũng không biết nhau, nói gì đến hàng cháu nội ngoại ra đường nhìn nhau như người dưng, rồi chuyện gì cũng có thể xảy ra giữa anh em họ hàng. Ngày nay ở hải ngoại, con cái đi làm ăn xa, tình gia tộc không còn khăng khít như xưa, may lắm là những ngày lễ cuối năm có những cuộc đoàn tụ trong từng mỗi gia đình nho nhỏ, còn như họ hàng thì càng ngày càng xa cách. Chúng ta thường thấy các cuộc họp đồng hương hay những cuộc hội ngộ với các chiến hữu trong đơn vị cũ, nhưng trong mỗi họ, mỗi gia tộc thì chỉ còn gặp nhau trong các tiệc cưới hy hữu mà thôi.

Nếu ngày xưa ta vô tình hay thờ ơ với cha mẹ, để ngày nay, đôi khi chúng ta cũng gặp lại những cảnh huống như thế thì chúng ta cho là luật đời. Có người lại cho là chuyện nhân quả, gieo đậu thì có đậu, trồng khoai thì có khoai. Nhưng điều chúng ta mong mỏi được con cái đối xử ngày hôm nay, chúng ta chưa hề làm cho cha mẹ. Khi biết ra thì cha mẹ đã qua đời, có hối hận muộn tiếc thì cũng không sao níu kéo lại được thời gian đã mất, bây giờ chỉ còn lại những nắm mồ đã xanh cỏ. Mỗi lần có